

MIDNATTSROPET

PÅVESPECIAL!

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

Prisad religiös världsledare.
Vad representerar han?

Vad sa det fria väckelsefolket?

Arne Imsen, sid 2-3, 12-15

Lewi Pethrus, sid 16-17

Thoralf Gilbrant, sid 19

T B Barratt, sid 20

N P Wetterlund, sid 21

Charles Spurgeon, sid 22-23

VICARIUS GENERALIS DEI IN TERRIS

Arne Imsen apropå påvebesöket 1989: Maktkoncentrationen ä

**Text av Arne Imsen
(1989)**

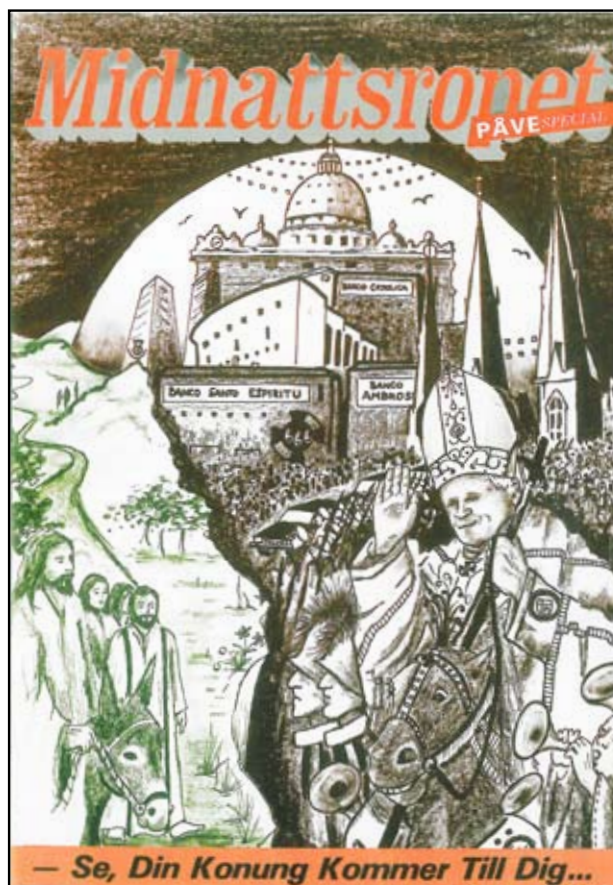
Det är omskakande att bevittna hur den katolska skökoanden influerar på och förtrollar hela mänskligheten religiöst, kulturellt och politiskt.

Den bannlyste Martin Luther och senare tiders reformatorer tillhör ett passerat stadium som uppenbarligen få vill påminnas om. Stridsyxorna är nedgrävda. Med sänkta sanningskrav och förstärkt medmänsklighet har relationerna mellan antagonisterna blivit fromt vänskapliga.

Men mitt i denna gränsöverskridande enhetsromantik kan man iakttä en genetiskt betingad förvandling mot katolsk kyrklighet i praktiskt taget samtliga samfund i världen.

Processen är påtagligt enkelriktad, men den pågår obruten och oberoende av vilken potentat som för tillfället härskar i Rom, eller vad koncilierna beslutar. Paradoxalt nog bryter det dessutom parallellt fram en trend mot friare umgängesformer med närkontakt och större folklighet, både för religiösa och profana kategorier.

Teologierna är vare sig identiska eller avgörande för kraften i detta skeende, och formerna varierar i tid och rum allt efter

Faksimil av Midnattsropets omslag nr 4-5 1989.

de lokala förutsättningarna. Men resultaten, specialisering och trustbildning i både gudstjänst- och samhällsliv, är häpnadsväckande likartade. Enheten och friheten är skenbara, men likriktningen och maktkoncentrationen är ett ödesbestämt verk, pådrivet av en och samme ande.

Den påve, som möjligen av moraliska vändor försökte bromsa vissa dolda och känsliga delar i kyrkostatens maktcentrum, röjdes ur vägen efter 33 mörklagda dagar i den he-

liga stolen. Frågan om denne påve dog en naturlig död står fortfarande obesvarad.

Den katolska kyrkans människofientliga och ödeläggande klosterväsen, helgondyrkan och sakramentsmagi är i alla sina delar avskyvärda.

Med bikt och avlat som inkomstbringande tvångsmedel, samt skärselden som skräckinjagande påtryckning för tröga botgörare, har den katolska kyrkan under hela sin historia i större eller mindre utsträck-

ning utsugit, förtryckt och vilselett människoskarn till blind och livslång underkastelse. Samtidigt har denna kyrka genom sin avlatshandel blivit ett tillhåll för mördare, bolare och månglare, en rövarkula bortom alla historiska jämförelser. Det är ingen tillfällighet att världens minsta stat med världens största kyrka har blivit känd för sitt gangstervälde med tentakler ut över hela världen.

Men ingenting av detta förmår kasta någon mörk skugga över en världsomfattande charmoffensiv med fredstal och försoningsmässor, med vita och svarta i hundratusental i hänryckt beundran och tillbedjan. Kyrkan är stabil, pålitlig och ofelbar, och ensam saliggörande för jordens alla folk. Denna äregiriga och av de heligas blod maktberusade sköka, hör världen till. Alla de som mot bättre vetande passivt eller aktivt ger påvedömet sitt stöd, gör sig delaktiga i försyndelserna och avsondrar sig från en sann apostolisk församlingssamfund.

Führern, Adolf Hitler, en hängiven beundrare av den katolska kyrkan, adopterade idealets inkvisitoriska doktriner, former och metoder och applicerade dem på sin intensiva jakt mot världsheraväldet.

Han gjorde makalösa insatser för att snabbt förverkliga dem. Han var emellertid en klandrig amatör och misslycka-

r ett ödesbestämt verk

des med att uppnå det mål han drömde om och passionerat kämpade för med utkommanderande och paralyserade människomassor på en civiliserad kontinent; Europa. Trots släktskap i rakt nedstigande led med vaticanfasismen blev han en tragisk och fasansfull kort parentes i mänsklighetens historia. Väl är väl det!

Påven däremot, personifierar en urgammal och flerdimensionell fascism, som så småningom kommer att filtrera och ockupera hela mänskligheten. Uppsåtet att fortplanta den välkamouflerade och fulländade apartheid, för vilken den katolska kyrkan varit moderssköte med fragmentarisk konkretion i bland annat det av Sverige bojkottade Sydafrika, kommer att lyckas.

Vem skulle idag [1989] kunna tänka sig en officiell inbjudan av Sydafrikas statsöverhuvud och kyrkoledare till detta land för att sammanträffa med kungafamilj, statsministrar och kyrkliga dignitärer på alla nivåer? Det är tabu. Världsekumeniken och sekulariseringen har banat väg för den katolska kyrkans kristnade svartkonst, bländverk, prål och falsarier på alla samhällsliga områden. Kyrka och stat ger auktorisation och välsignelse åt nygamla religionssurrogat, ty utdelningen är befast och ökad makt. Den färgsprakande fascismen i Guds namn med opportunismen som självsäker kusk är just nu favorit bland

ödesryttarna. Alla "fredens vänner" satsar på denna, den yttersta tidens lyckohäst.

Påven är här med alla sina styggelser. Han borde möta allt det bittra motstånd hans fascistiska uppdragsgivare förtjänar.

Men det är ingen risk, så länge den allmänna opinionen i vår del av världen åter och åter piskas att sila mygg (Sydafrikafascismen) och svälja kameler (den kyrkligt kamouflerade Vatikanfascis-

men). Detta folk har nämligen mobiliserat hela sin motståndspotential till kamp mot parakyrkliga, kristna högerextremistiska och väckelsekristna fantasifoster utan verklighetsförankring i fosterlandet, samt fascisthärdar på andra kontinenter; därtill uppskrämda av tidens många högljudda antikristliga megafoner. Den unge, stridbare predikanten, pastor Lewi Pethrus, skall få avsluta detta uppslitande apropå. Han skrev

i tidningen Evangelii Häreld år 1927 några rader som verkligen bör räddas ur glömskan. Så här säger han:

- Vi vet av Guds ord, att avfallet skall bli stort i den yttersta tiden, men att det på så kort tid skulle få en sådan makt över en så mäktig andlig rörelse som frikyrkorörelsen i Sverige, det har troligen ingen kunnat tänka sig. Må Gud bevara sitt fria folk från att följa med i utförsbacken. ■

Påvekyrkan torterar och avrättar protestanter. Inkvisitionen var katolska kyrkans egen speciellt upprättade domstol, som började under 1200-talet och hade ensamrätt på att återföra alla som trodde och handlade i strid med kyrkans heliga läror. De anklagade fängslades och förhöordes under tortyr. Allt upp till livstids fängelse var vanligt medan dödsstraffet alltid var förbehållet dem som vägrade att bekänna, visa ånger eller återföll i brott. Brott kunde handla om att tro på och läsa Bibeln, att ha husandakter, att döpa till Kristus etc.

MIDNATTSROPET

REDAKTION

Berno Vidén

berno.viden@midnattsropet.se
(ansvarig utgivare)

Stina Fridolfsson

stina.fridolfsson@midnattsropet.se

Emanuel Johansson

emanuel.johansson@midnattsropet.se

Hemsida:

www.midnattsropet.se

E-post:

info@midnattsropet.se

TRYCK

BMC Tryck & Förlag,

Bromma 2016

ISSN 1653-5871

© MIDNATTSROPET

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

MARANATA-
FÖRSAMLINGEN I
STOCKHOLM

BESÖKSADRESS:

Bällstavägen 100, Bromma
Maranataförsamlingens plus-
giro: 44 10 05-6

Hemsida:

www.maranata.se

E-post:

info@maranata.se

BÄLLSTA
MEDIACENTER

Hemsida:

www.shop.maranata.se

(Media)

E-post:

bmc@maranata.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till Midnattsropet och
litteraturmissionen:

Plusgiro 495 46 24-5,

Bällsta Mediacenter.

Meddelande om adress-
ändring sker skriftligt till
tidningen.

GEMENSAM POSTADRESS

Box 20134,

161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83

Telefax: 08-98 21 39

Är reformationen över?

*Lutherska världsförbundet inbjuder påven Franciskus till Sverige.**För värskapet står Svenska kyrkan och Sveriges kristna råd, där
följande frikyrkor ingår:**Evangeliska frikyrkan, Frälsningsarmén, Equmeniakyrkan, Pingst-
rörelsen, Svenska Alliansmissionen och Vineyard Norden.*

Text: Berno Vidén

**- De flesta av jordens invå-
nare kallar sig för troende.
Det borde provocera fram****en dialog mellan religionerna.****Med de orden inviterar den katolska kyr-
kans överhuvud i en Vatikanproducerad
video till synkretism mellan fyra religioner:
buddhism, judendom, islam och kristen-
dom. Därefter träder företrädare för de olika
religionerna fram och deklarerar att de var
och en tror på sin gud:****- Jag tror på Buddha. - Jag tror på Gud. - Jag
tror på Jesus Kristus. - Jag tror på Gud, Al-
lah.****Påven fortsätter förklara att många söker
Gud och hittar honom på olika sätt. Videon
visar tydligt hur påven likt en kameleont
smälter in bland de olika religionernas
gemensamma bön, i kärlekens namn:
- Jag tror på kärleken, deklarerar samtliga
företrädare.****Bibeln däremot proklamerar: - I inget annat
namn finns frälsning än i namnet Jesus!**Det finns knappast någon religiös organisation
som har åstadkommit så mycket förvillelse och
lidande hos mänskligheten som den Romerska
katolska kyrkan. Historien är fylld av vittnes-
börd över de uppskattningsvis 50 miljoner liv
den har på sitt samvete. Ännu fler är lurade och
bedragna av dess genomfalska frälsningslära.
Försoning med Gud kan aldrig uppnås genom
helgontillbedjan, sakrament eller gärningar. Det
är en helt obiblisk lära.I det här numret av Midnattsropet har vi valt
att lyfta fram budskap av förkunnare som på
sin tid varnade för kyrkoekumenikens framfart
bland frikyrkosamfundet i Norden, varningsrop
som visat sig vara sanna och träffsäkra. Idagvill man exempelvis inte inom pingströrelsens
egna led höra talas om **Lewi Pethrus** uppford-
rande maning, då han år 1925, inför det faktum
att frikyrkligheten gjorde närmanden till Rom,
från djupet av sitt hjärta utropade: - *Den dag
vi stryka flagg inför dessa [katolicismens]
påtryckningar har pingstväckelsen fått sin
dödsdom.*Redan tidigt 70-tal agerade pingströrelsen
observatör under Kristna riksmötet i Göteborg,
och därefter har hastigheten i utförsbacken
accelererat våldsamt. Gemensamma framträ-
danden med pingstföreträdare och katolske
biskopen har gjorts. Under Jesusmanifestation-
er har katolska företrädare sida vid sida med
pingstvännar och karismatiker knäböjt, för att
sedan bjuda in sökare till förbön i den närlig-
gande katolska kyrkan. Den katolske biskopen
Anders Arborelius och pingstledaren **Sten
Gunnar Hedin** har skrivit en bok tillsam-
mans och publicerat artiklar för att synliggöra
enheten mellan rörelserna. **Pelle Hörnmark**,
som gått från att vara ledare för den svenska
till den europeiska pingströrelsen, sa under ett
besök i Vatikanen tillsammans med en pingst-
delegation, att det var "intressant upptäcka nya
nyanser hos trossyskon".Vi konstaterar: Lewi Pethrus fick rätt! Och
avfallet fortsätter. I vintras stod Filadel-
fiaförsamlingen i Stockholm värd för ett
interreligiöst möte, där företrädare för fyra
religioner – judendom, islam, katolicism och
protestantism – presenterade en gemensam
bekännelse: - *Vi tror gemensamt: på en enda
Gud, skapare av himmel och jord; att Gud är
barmhärtig, nåderik och kärleksfull; att varje
människa har samma värde och rättigheter;
att Gud kallar oss att älska vår medmänniska
och värna allt liv.*Jesus som enda vägen till frälsning är i en-
hetens namn bortrationaliserad.Påve **Franciskus** agerar mycket offensivt i sina
strävanden att ena religionerna. Med professio-

nell charmoﬀensiv söker han samla alla under sina vingar till en ny världsreligion. Han talar i mänsklighetens namn och lyfter fram frågor som har med fred, slaveri och orättvisor att göra. Alla vill vi ha fred, men vägen till Gud går fortfarande endast genom Jesus. Situationen är komplex både ur politisk och religiös synvinkel. Pengarna och jakten på världsherravälde styr. Finns det idag överhuvudtaget någon som greppar över Vatikanens materiella tillgångar spridda över världen?

Påven borde först och främst röja upp inom Vatikanens murar. Vad hände exempelvis med **Albino Luciani** (Johannes Paulus I) som ville städa upp i Vatikanens smutsiga ekonomi, och som mystiskt dog efter endast trettiofyra dagar på påvestolen, en död som fortfarande, inför en undrande värld, mörkas av Vatikanen. I boken *I Guds namn* som gavs ut 1984, presenterade **David A. Yallop** en gedigen

några decennier gått från att vara *kristen* till att bli ett av världens mest sekulära och kristendomsfientliga länder.

Det finns ett himmelskt ljus som genomlyser och avslöjar mörkrets gärningar, och samtidigt visar på en ny väg. Det ljuset och den vägen är Jesus Kristus. Då vi drabbas av det ljuset avslöjas all falsk religiositet, allt det som ser så bländande och vackert ut, men det som är rent och äkta består. Vad ingen religion eller filosofi lyckats åstadkomma, det gjorde Jesus, en gång för alla, genom att bli en dårskap för världen. Jesus hade möjlighet att med enkla medel frånta djävulen hans domäner. Djävulen visade sig vid ett tillfälle villig att fredsförhandla med Jesus om hela världen, men vägen Jesus skulle gå var inte förhandlingsbar. Då han led svårt i Getsemane bad han till sin Far, att om det är möjligt, låt mig slippa

Bibelns väg för församlingen är tydlig: - Det som står högt i människors ögon är avskyvärt inför Gud (Luk 16:15).

Paulus skriver på ett liknande sätt till församlingen i Korint: - Det som för världen var dåraktigt utvalde Gud för att förödmjuka de visa, och det som för världen var svagt utvalde Gud för att förödmjuka det starka (1 Kor 1:27).

Jesus gav aldrig uppdraget åt sina lärjungar att bygga kyrkor eller starka, religiösa koncilier eller samfund. Sådana maktvällden smälter in i Babylon, men passar inte in i Guds rike. Andens enhet är något annat än kyrkoekumenik baserad på religiös tradition med prästerskap, kyrkobyggnader, sakramenten o.s.v. Riv kyrkorna och avkraga prästerskapet. Vänd åter till Ordet och den urkristna församlingens ideal, där den naturliga mötesplatsen var hemmet, både för Ordets och bordets gemenskap. Där finns förutsättningar för en sann, biblisk gemenskap: - Hela skaran av dem som kommit till tro var ett hjärta och en själ (Apg 4:32).

Den katolska kyrkan och hennes döttrar har ett mål – församlingen har ett annat. Det ena kallar bibeln för *Babylon* – det andra heter *Det nya Jerusalem*. Babylons öde beseglas i Uppenbarelseboken 18: - Fallet, fallet är det stora Babylon! Det har blivit en boning för onda andar, ett tillhåll för orena andar - - - Gå ut från henne, mitt folk, så att ni inte deltar i hennes synder och drabbas av hennes plågor (v. 2, 4).

Det nya Jerusalem har en helt annan utgångspunkt: - Och jag såg den nya staden, det nya Jerusalem, komma ner från himlen, från Gud, redo som en brud som är smyckad för sin man (Upp 21:2).

Babylon hör till den här världen, församlingen hör himmelen och Guds rike till.

Organisation – Sveriges kristna råd

Är reformationen över? Uppenbarligen för Lutherska kyrkan och alla medlemsamfund inom Sveriges Kristna råd, men inte för den som valt att stå utanför lägret med Jesus. ■

Företrädare för fyra olika religioner i bön, var och en till sin gud. Jesus som enda vägen till Gud är i enhetens namn bortrationaliserad.

bevisföring och motiv till varför påven behövde röjas ur vägen. Boken förbjöds i flera katolska länder.

Religionens mörker är förödande och trälbander hela mänskligheten. I Guds och gudars namn bedras en hel värld. Den makten kan aldrig bekämpas med politiska eller religiösa vapen utan det behövs himmelsk uppenbarelse därtill. Det finns ingen tid som vår där behovet av ett sant, bibliskt ljus är större – Guds genomträngande ord, som avslöjar och uppenbarar. Trots all global upplysning och teknik som gör att vi kan nå information från hela världen med några knapptryck, lever många idag i ett totalt andligt mörker. Inte minst i vårt eget land, som på bara

genomgå dessa kval. Men kärleken till människan var den segrande kraften: - *ske inte min vilja, utan din...* Guds vilja var – och är – att frälsa mänskligheten! Därför gick han hela vägen och dog för var och en utav oss. - Han bar våra synder i sin kropp upp på korsets trä, för att vi skulle dö bort från synderna och leva för rättfärdigheten (1 Pet 2:24).

Den bibliska församlingens väg går i diametralt motsatt riktning än Vatikanens. Guds församling i tiden har heller inga gemensamma nämnare med organisationer som Kyrkornas Världsråd och liknande globala maktblock, som utifrån ekonomisk makt, kvantiteter och majoritetstänkande räknar in sina framgångar.

Församlingen

- ett idealsamhälle

Alla kategoriklyftor i församlingen måste bort, mellan svart och vit, hög och låg, ung och gammal. I annat fall förnekar vi Kristi försoningsverk. Men är vi ett i Kristus, måste väl också detta slå igenom i alla relationer? Har vi allt annat gemensamt, måste inte då även plånboken inkluderas?

Vi publicerar här ett referat från ett församlingsmöte 1974 (MR nr 14/1974) som en påminnelse om nödvändigheten av att ständigt söka församlingens urkristna ideal. Kontrasten till världskyrkornas storhet och makt blir total.

Text Arne Imsen (1974)

Genom de rapporter som nått oss om svält och hungersnöd i världen, förstår vi att även vi mycket snart måste inrikta oss på en betydligt enklare livsstil. Och det redan nu, om vi skall fungera under de allt knappare omständigheter som vi kommer att tvingas in i. Vi vet vad som skall komma, ty vi lever före vår tid, vi har redan informerat oss om det i Skriften.

Vi måste räkna med att gå en helt annan väg än de flesta. Istället för att kräva en ökning av vår standard, måste vi vara beredda på att sänka den, för att kunna komma andra till hjälp. Hade de kristna i Skandinavien förstått att förverkliga detta, hade säkert missionssituationen varit annorlunda i stora delar av världen idag.

Det är i sista delen av Apostlagärningarna 2, där det talas om att alla de som trodde höll sig tillsammans och hade allting gemensamt, som det urkristna församlingsidealet kommer fram. Den mentalitet som där synliggöres, är det enda som skulle kunna bryta igenom den materiella egoism, som många idag är

så bundna utav. Om denna gemenskapstanke förverkligades, skulle detta ge oss nya och väldiga möjligheter att evangelisera. Ingenstades i Nya testamentet möter vi heller manifestationen från Gud så oerhört stark som i samband med förvaltningen av de materiella tingen. Vi behöver bara erinra oss vad som hände med Ananias och Safira.

Det går inte att skilja mellan den andliga och den materiella maktsfären. Hela människan måste komma in under Andens totala kontroll. Det ges inget privatområde. Resultatet av de första kristnas syn blev också ett ansvarstagande på ett konkret sätt. De sålde sina jordagods och vad de eljest ägde och delade med sig därav åt alla, efter som var och en behövde, läser vi. Ett sådant skeende kan inte tvingas fram politiskt. Det är baserat på kärlek, men det är en tvingande kärlek.

Gud vill att vi skall komma in i ett idealiskt livsmönster. Frälsningen handlar om ett nytt liv, men också om en ny livsstil. Församlingslivet får då även konsekvenser för vårt familjeliv och för vårt arbetsliv. Ett problem i alla tider har dock varit att man ryckt loss församlingslivet från livet i övrigt. "Låt oss skapa ett idealsamhälle genom politisk verksamhet, så att vi kan förändra strukturerna, som är ett hot mot ett sunt samliv", säger man. Våra möjligheter till det är dock så gott som obefintliga. I Nya testamentet kan vi inte finna någon sådan tankegång. Vi kan endast påverka genom individens frälsning, så att samhällsmiljön förändras inifrån.

Det är här församlingen har sin stora betydelse. I den måste finnas ett sådant andligt klimat, att människor även socialt kan utvecklas på ett rätt och sunt sätt. Därför måste församlingen vara ett idealsamhälle i miniatyr. Den måste fostra människor för både familjeliv och arbetsliv. Vi går inte ut för att göra församlingsliv av samhället. Vi arbetar inifrån för att åstadkomma ett sunt samhällsliv i församlingen.

Vad är det då för ett idealsamhälle det är frågan om? Jo, i detta samhälle är ett kors rest, vilket betyder döden för all egoism och allt självförverkligande. Där kan den sanna brödragemenskapen upprättas och det är synliggjort i ett samfund, där den privatkapitalistiska egoismen är besegrad. Det är urkristen socialism.

Likväl handlar det inte i första hand om egendomsgemenskap, utan om livsgemenskap.

Alla kategoriklyftor i församlingen måste bort, mellan svart och vit, hög och låg, ung och gammal. I annat fall förnekar vi Kristi försoningsverk. Men är vi ett i Kristus, måste väl också detta slå igenom i alla relationer? Har vi allt annat gemensamt, måste inte då även plånboken inkluderas?

Vi går ut och mästrar samhället, men vad har vi att lära samhället om det vi talar inte ens fungerar bland oss själva? Det räcker inte bara med att gå ut till människorna och säga: "Kom och bli frälst!" "Varför skulle vi det?" frågar de, "ni är

Bilden från MR nr 10 1974. liksom artikeln, är från tiden då rågångarna för en fördjupat församlingsgemenskap drogs upp och Maranataförsamlingens första storfamilj i Johannelund hade växt fram.

ju likadana som alla andra.” I urkristen tid sade man om de kristna: ”Se, hur de älskar varandra!” Det måste bli en sådan kärlek ibland oss, att den inte endast tar sig uttryck i ord.

Det är möjligt att situationen idag är så komplicerad att man inte kan gå lika långt som det vi läser om i Apostlagärningarna 4:32, att de hade allting gemensamt. En sak kan vi dock börja med, nämligen avlasta oss överflödet. Om inte Gud får ett folk som är befriat från materialism, kan Gud aldrig uppenbara sig. Det finns nämligen ett direkt samband mellan det nytestamentliga fattigdomsidealet och manifestationen av Guds kraft.

Vad som först måste till är alltså att vittnena avvärjas alla sina inomvärldsliga maktmedel; bildning, ekonomi etc. Jag tänker på den skola som lärjungarna fick genomgå tillsammans med Jesus. Varje examen går i vanliga fall ut på att bevisa att människor lärt någonting. Den examen som lärjungarna fick avlägga skulle dock visa att de ingenting kunde.

Då de trädde fram syntes de vara olärda män ur folket, men de hade ett kännetecken: det syntes i deras liv, att de hade varit tillsammans med Jesus.

Det gäller för församlingen att den har en sådan syn på tingen att den inte utrustar människorna med mänskliga maktmedel, så att de hamnar i konkurrens med maktblocken på ett felaktigt sätt och på en felaktig nivå.

Det vi har att kämpa emot är icke kött och blod. Därför är det vi behöver framför allt andliga vapen. Äger vi inte det bör vi aldrig ge oss ut på fältet.

Vi befinner oss i ett pionjärskede och vi måste därför besjålas av ett helt nytt sinnelag, befriade från vinningslystnad, äregirighet och snikenhet. Det är inte fråga om eskapism, det vi sysslar med. Vi söker inte fly ifrån problemen. Vi söker tvärtom att ta itu med dem, men vi gör det utifrån våra egna förutsättningar.

Lärjungarnas situation var ibland helt hopplös. Detta var dock för dem

inget skäl att upphöra att evangelisera, ty genom sitt tillvägagångssätt skapade de oupphörligt nya tillgångar, icke för egen vinning men för att komma andra till hjälp.

För vår existens behöver vi nödortfött uppehålle. Där sätter vi dock gränsen. Ändå kan vi finna oss i överflöd, och likväl vara nöjda med existensminimum.

Vad är då nödortfött uppehålle? Paulus var så befriat från materiell vinningslystnad och så oberoende att han hejdlöst kunde kasta sig in i kampen och i alla situationer vinna seger. Ofta befann han sig i fängelse och i dödsnöd, faror och vedermödor. Ja, till vem skulle han gå? Det var ju inte underligt att han hade sådana höga uppenbarelser. Våra problem väger lätt i denna jämförelse. Vi har anpassat oss så mycket till världsordningen, att Gud knappast kan använda oss.

Om vi skall fullborda loppet, måste vi se till att vi gör det Gud vill. Då finns det heller inget som hindrar att Gud sänder väckelse över det här landet. ■

Dårskapens v

Sex renässanspåvars maktmissbruk banade väg

Av Lars Bygdås

Påvedömet och katolska kyrkan kan inte analyseras utifrån blott ett religiöst teologiskt perspektiv. Ty kyrkan är sedan århundraden också en politisk maktfaktor som spelat med eller mot de europeiska stormakterna Frankrike, Spanien, Habsburgväldet etc. Man måste alltså även få inblick i detta politiskt militära spel som pågått i århundraden.

Som kuriosas kan tilläggas att det finns väl inte ett äktenskap i de övre klasserna i Europa under dessa sekler där inte påven haft sitt finger med i spelet när det gäller val av rätt partner.

Påven bestämde allt ifråga om äktenskap och skilsmässa i furstehuset och det var just detta som krossade romkyrkan i England på 1500-talet. Då bildade Henrik VIII en egen kyrka just på grund av en skilsmässa som påven inte godkände - Anglikanska kyrkan.

Och så har det sett ut i Europa och världen under katolska kyrkans dominans. Kyrkan har härskat och det på rena lögnen som smidits ihop genom åren.

Mänskligheten är i dag smärtsamt medveten om vart denna oheliga allians, religion och politik, leder. Exempelvis IS, den Islamiska staten, som hotar och terroriserar hela det civila västerländska samhället - i sin guds namn!

Det är därför viktigt att också avslöja detta politiskt/religiösa spel när det gäller katolska kyrkan! Inte minst i en tid då en hel värld faller på knä i fascination inför påven.

Och när det gäller detta ämne finns det ingen som enligt min mening har skildrat det skarpare och mer inträngande än Barbara W Tuchman. Här talar förnuftet!

Hon fokuserar särskilt på påvarnas intriger och maktkamp under renässansen, en tid när kyrkan nådde sin absoluta bottennivå och som de facto ledde fram till reformationen. Den totala brytningen.

Utdrag ur boken *Dårskapens vägar* av Barbara W. Tuchman

Ungefär samtidigt som Columbus upptäckte Amerika stod renässansen - den period då jordiska värderingar trädde istället för omsorgen om det ovanefter - i full blom i Italien. Den enskilda människan tog sitt öde i sina egna händer istället för att passivt överlämna sig åt Guds försyn. Hennes stund på jorden var inte längre som i medeltidens föreställning en tillfällig, smärtfylld förvisning på vägen till själens andliga bestämmelseort.

Under en period av sextio år, från 1470 till 1530, exemplifierades tidens världsliga anda av sex på varandra följande påvar - fem italienare och en spanjor - som drev den till höjden av korruption, morallöshet, snikenhet och spektakulär olycksbringande maktpolitik. Deras regemente slog de troende med fasa,

bringade den heliga stolen i vanrykte, lämnade alla krav på reformer obeaktade, ignorerade alla protester, varningar och tecken på växande upprorsstämning och förlorade slutligen hälften av katolska kyrkans beännare till protestantismen. Deras dårskap och förstörelse resulterade i århundraden av fiendskap och inbördes strider och fick därigenom utomordentligt allvarliga följder för hela västvärlden.

Allianser med påvar och furstar

De sex påvarnas maktmissbruk uppstod inte oförmedlat ur högrenässansen. Snarare var de kulmen på de påvliga styrelsevanor som utbildats under förvisningen till Aignon och den därur resulterande stora schismen, då rivaliserande påvar slogs om pontifikat i drygt sextio års tid. I fortsättningen bestämdes varje stadsstats eller kungarikets hörsamhet mot den ena eller

Barbara W Tuchman
1912 - 1989 en av
USA:s mest lästa och
prisade historiker, författare och journalist.

äggar

för reformationen

man

den andra pretendenten av politiska hänsyn, vilket ledde till en genomgripande politisering av den heliga stolen. Beroendet av världsliga härskare var en ödesdiger följd av den stora schismen, eftersom rivaliserande påvar såg sig tvungna gottgöra sig för maktindelningen genom allehanda uppgörelser och allianser med kungar och furstar. Eftersom även inkomsterna var delade ledde schismen dessutom till att påvedömet kommersialiserades och kom att betrakta penninganskaffningen som sin viktigaste uppgift. Försäljning av andliga och materiella förmåner, från absolutism och frälsning till biskopsstift och kloster, växte till en bestående kommers, som visserligen var lukrativ men också väckte ytterligt stor anstöt bland de troende.

Borgia & Medici

Under renässansens humanistiska berusning övertog påvarna, sedan de på 1430-talet hade återbördats till Rom, de värderingar och den livsstil som praktiserades av de italienska stadsstaternas piratfurstar.

Italiens rika, eleganta, principlösa och ständigt tvistande härskare var genom sin oenighet och begränsande territoriella makt inget annat än tvedräktens potentater. De sex påvarna som härjade efter

Påve Sixtus IV, av Melozzo da Forlì. Runt påven syns de makt hungriga kardinalerna.

deras snikenhet och överdåd lyckades inte bättre än sina förebilder, utan till följd av sin större makt vanligen sämre. Alla sex, däribland en Borgia och två Medici, jagade som blodtörstiga hundar efter varje byte deras ämbete erbjöd, besatta av ambitionen att samla en familjeförmögenhet som skulle överleva dem själva. Till den ändan kastade de sig huvudstupa in i tidens världsliga politiska spel, det vill säga in i en serie av oupphörligt växlande kombinationer, intriger och manövrar utan

bestående inriktning eller vägledande princip och betingade enbart av den för tillfället rådande maktbalansen. Eftersom den politiska jämvikten var bräcklig och flytande, inträffade det ständigt att dessa uppgörelser upphävdes eller sveks; kohandel, bestickningar och stämplingar blev med nödvändighet regel, eftertanke och planering undantag.

Beredde vägen för Luther

Periodens dominerande poli-

tiska faktor var de upprepade invasioner av Italien som företogs av de tre stormakterna – Frankrike, Spanien och det habsburgska imperiet - i förbund med den ena eller andra italienska småstaten. Påvestolen engagerade sig helhjärtat i denna kamp, men saknade militära resurser att spela en avgörande roll. Ju mer man deltog i de världsliga konflikterna, alltid med lika förödande resultat, desto kraftlösare tedde den sig och blev den. Samtidigt drog den sig för att genomföra de religiösa

ösa reformer som uppenbart var av nöden, eftersom den fruktade att mista sin auktoritet och sina möjligheter till egen vinning. Som italienare medverkade renässanspåvarna till att deras land drabbades av krig, utländskt förtryck och förlorat oberoende; som Kristi ställföreträdare gjorde de sitt ämbete till ett löjeväckande och avskräckande exempel och *beredde vägen för Luther* (kurs LB).

Savonarola

Men det fanns en röst, Girolamo Savonarola!

I Florens gav priorn i klostret San Marco, dominikanmunken Girolamo Savonarola, i början av 1490-talet i flammande botpredikningar röst åt det religiösa betrycket. Alexander (påven) slog dövörat till i sju års tid, medan resningen bemäktade sig en hel stad och väckte genljud över hela Italien. Savonarola var inte så mycket en förelöpare till Luther som den typ av trosivrare och syndagissel som kan uppstå i alla orostider och få makt över massorna genom sin fanatism. Han representerade sin egen tid därigenom att han drevs av avsmak för kyrkans förfall och korruption och förfäktade nödvändigheten av en reformation som ett medel att visa vägen tillbaka till himmelen. Hans profetia att reformationen skulle följas av en tid av lycka och välstånd inom hela kristenheten gjorde starkt intryck på folket.

...

Påvarnas dårskap bestod inte så mycket i att de förde en politik mot bättre vetande som att de avvisade varje konsekvent politik - såväl på det politiska som på det religiösa planet - som skulle kunnat förbättra deras situation eller hejda den växande oppositionen. Likgiltigheten för de rörelser och stämningar som växte fram i deras omgivning var deras första dårskap. De var döva för allt missnöje, blinda för de alternativa idéer det gav upphov till, förbindligt oemottagliga för alla

utmaningar, obekymrade om förtrytelsen över deras sedeslösa leverne och om den växande vreden över deras vanstyre, halsstarrigt ovilliga till alla förändringar, nästan enfaldigt envetna i sitt fasthållande vid ett korrumperat existerande system. De kunde inte förändra det eftersom de själva var en del av det, hade fostrats i det och var beroende av det. ■

Det riktigt tragiska i hela detta drama är att - kyrkan aldrig kommer att ändra sig! Hon kan inte ändra sig. Och påven får inte ifrågasättas på grund av den diaboliska ofelbarhetsdogmen. Situationen i kyrkan är idag så allvarlig att exempelvis förre påven avgick på egen begäran. Det är första gången sedan 1200-talet. Benedictus XVI, tyske Joseph Ratzinger, orkade inte längre med dessa eviga skandaler; svindlande belopp utan kontroll med mutor och skumrask som följd, pedofilskandalerna som blivit en följetong och kanske det värsta av allt, rävspelet bland kardinalerna i Vatikanen. Det är den kyrkan Franciskus representerar. Samma ondskefulla system som härskade i renässansens Rom och Florens. För den fria församlingen står Ordet i evig klarhet: Drag ut från henne i mitt folk.

De härskande påvarna

Sixtus IV, 1471 - 1484
Innocentius VIII, 1484 - 1492
Alexander VI, 1492 - 1503
Julius II, 1503 - 1513
Leo X, 1513 - 1521

Interre i Filadelfiakyrk

Det kallas för tolerans och kärlek, ställer krav och kräver lydnad. Den tåget. I början av året såg vi hur Pi Rapporteringen i Midnattsropet nr av påvebesöket publicerar vi delar

Text. Emanuel Johansson

Den katolske biskopen **Anders Arborelius**, rabbinen för Stockholms synagoga **Ute Steyer** och imam **Awad Olwan** tog plats och välkomnades av församlingen.

Pingstpastorn inledde och sa bland annat att tanken om mötet hade uppstått ur det gemensamma sociala engagemanget för Stockholm och att man från den utgångspunkten kunde skapa ett vi trots olika religioner och tro.

Biskop Arborelius uttryckte att han kände sig trygg med tidigare erfarenheter av pingstkyrkans breda ekumenik. Ekumeniken, menade han, bidrog till ökad acceptans för påven. Han tyckte också mötet var viktigt då religionerna

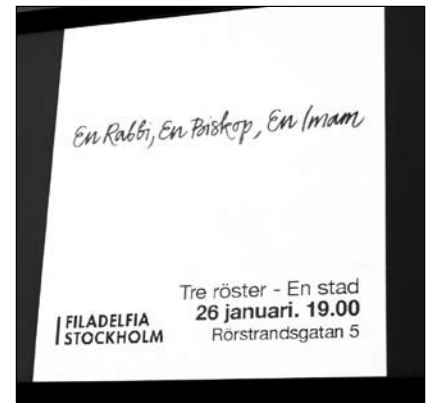
Pingstpastor Erik Andersson, den katolske biskopen Awad Olwan på plattformen i Filadelfiakyrkan i Sto

ligiöst samtal

an på Rörstrand, Stockholm

men bakom den interreligiösa rörelsen anar vi en makt som kyrka eller församling som vill bli accepterad måste med ngstkyrkan i Stockholm tog ett interreligiöst initiativ.

1 2016 blev för många en väckande varning. Med anledning av artikeln också i detta nummer.

kunde mötas i samförstånd, fred och försoning. Vidare menade han att det är viktigt att de religiösa leden kan ha en samfällad röst, och lyfte med det fram Interreligiösa rådet.

Rabbin Steyer presenterade sin religion sakligt och utan några försök att omvända pingstvännerna åt ena eller andra hållet. Hon berättade lite om judarnas situation i Sverige och uttryckte sitt missnöje över samhällets åsiktskon-sensus.

Imam Olwan däremot menade att det religionerna representerade på mötet i grunden var samma sak. Gud är en, sen får vi välja hur vi vill se honom, sa han. Islam är enligt honom bara en lättare religiös väg än judendom och kristedom. Men han gick ännu längre när han också uttalade att religionerna bara är politiska produkter och därför måste alla ta ansvar för sin religion.

Imam Awad Olwan fick stort utrymme att framföra sitt budskap.

Detta möte ser jag som ytterligare en markör i en mycket allvarlig utveckling i svensk kristenhet. Ett möte som detta innebär oundvikligt att den kristna tron framställs som en religion bland andra religioner. Något som blir tydligt är att Jesus rationaliseras bort till förmån för gemenskap, fred och samförstånd.

Från perspektivet av det mest grundläggande i kristen tro uppstår en mängd frågor. Finns det försoning utan försonaren? Finns det frälsning utan frälsaren? Vad är meningen med en organisatorisk gemenskap om människor inte kommer tillrätta med sitt oförsonade hjärta och slaveriet under syndens makt? Vad innebär det att den kristna församlingens uppdrag att sprida evangelium förhandlas bort i en gemensam fredstraktat?

Evangelium handlar om Jesus. Det är dags att påminna om evangeliets suveränitet. Awad kanske har rätt i att religioner är politiska konstruktioner. Eller hellre mänskliga tankebyggnader uppkomna ur människans förståelse av

att det finns något mer än det materiella. Men evangelium är något mycket större.

Gud har handlat! Gud steg ner! Gud blev människa! Gud öppnade vägen till gemenskap med sig! Allt detta gjorde Gud genom Jesus Kristus. Den ende. Det enda namnet. Den enda vägen. Utan Jesus har vi ingenting.

Det är uppenbart att Jesus inte passar in i ett religionsbygge där innehållet i tron läggs åt sidan. Som aposteln Petrus skriver är Jesus också för dagens byggningsmän en stötesten (1 Petr 2:7). Aposteln Johannes skriver tydligt att:

- Så känner ni igen Guds Ande: varje ande som bekänner att Jesus är Kristus som kommit i köttet, den är från Gud, och varje ande som inte bekänner Jesus, den är inte från Gud. Detta är Antikrists ande, som ni har hört skulle komma och som redan nu finns i världen (1 Joh 4:2-3).

Att Pingstkyrkan agerar plattform för dessa krafter är fruktansvärt. I det profetiska perspektivet blir en interreligiös utveckling än mer skrämmande, då skriften talar om att just Antikrist skall ena världen med religiösa medel (läs MR nr 2 2015, Interreligion på frammarsch).

Låt oss fly till Jesus! Låt oss hålla fast vid ett klart evangelium. Låt oss möta muslimer såväl som judar och katoliker med kärlek och respekt genom det enda vi har att komma med: Evangelium om Jesus! Våga proklamera budskapet idag: Jesus är Herre! ■

Anders Arborelius, rabbin Ute Steyer och imam Olwan.

BABYLON

"Dragen ut i från henne, i mitt folk, så att I icke gören eder delaktiga i hennes synder och fån eder del av hennes plågor. Ty hennes synder räcka ända upp till himmelen, och Gud har kommit ihåg hennes orättfärdiga gärningar."

Hur många skulle ha varit kristna i vårt land om inte kyrkoorganisationerna funnits? Skaror! Vad är det som hindrar medborgarna att höra evangelium och bli kristna? Kyrkorna som presenterar sina program, samfund, traditioner och bekämpar varandra under sken av att vara ekumeniskt sinnade. Därmed bedrar de människorna också med avseende på enheten.

Predikan av Arne Imsen ur boken *Vedergäll Babylon*

Uppenbarelsebokens 18:e kapitel börjar så här: "Fallet, fallet är det stora Babylon." Nästa kapitel börjar: "Sedan hörde jag likasom starka röster av en stor skara i himmelen, som sade Halleluja! Frälsningen och äran och makten tillhöra vår Gud."

Upptakten till kapitel 18 är förfärlig och svår att tillgodogöra sig eftersom språket är så annorlunda än det vi är vana vid. Vi läser om en ängel som kommer från himmelen. Han hade stor makt och jorden upplystes av hans härlighet. Då ängeln utfört sin mission talas i nästa kapitel om starka röster av en stor skara i himmelen som sade: "Halleluja! Frälsningen och äran och makten tillhöra vår Gud."

Det är alltså ett himmelskt ingripande vi blir informerade om, för att vi inte ska överrumplas, utan vara väl förberedda. Då är det viktigt att vi lär oss vad dessa förberedelser handlar om och inkluderar.

Detta att man i himmelen utbrister "halleluja" när uppdraget utförts ger klart besked, dels om resultatet – det var segerrikt – men dessutom om att detta är ett positivt budskap, fastän det verkar så skräckinjagande och förfärligt. Det är mycket betydelsefullt när vi nalkas en text av denna karaktär att vi förstår vem som har inspirerat den och varför. I vad mån angår detta oss nu och framdeles? Har det något med vår situation att göra under den tid vi lever?

Vi har en känsla av att mörkret tilltar

för varje dag som går, men här läser vi att jorden blev upplyst av en ängel med enorm makt. Det vi kan registrera med våra fem sinnen stämmer sällan med den sanna verkligheten. Det är sant att det finns en jordisk, tidlig verklighet, men det finns också en himmelsk, som ser helt annorlunda ut. Därför är det nödvändigt att vi som kristna blir orienterade så att vi vet vad himlen har att meddela. Vad säger Anden idag till Guds församling? Har vi öppna öron till att höra – och sedan också lyda och förverkliga vad Anden manar?

När människor talar om vad som är positivt och negativt bedömer de oftast fruktansvärt ytligt, med vanliga, vetenskapliga, mänskliga instrument. Man saknar förmåga att bedöma tingen sant

och i överensstämmelse med vad ordet säger.

Det är oerhört avslöjande att Uppenbarelsebokens 18:e kapitel inleds med Babylons fall. Babylon är ett resultat av mänsklighetens mångtusenåriga strävanden att höja sig över syndens konsekvenser utan personlig omvändelse och gudomlig frälsning.

Alla definitioner och kategorier i den här texten är otäcka. Ingen önskar kontakt eller närmande till dessa företeelser. Man upplever skräck och fasa inför denna typ av osynliga krafter. Det handlar inte om spöken, tomtar och vidskepelser, utan om en osynlig värld som är verklig och definieras punkt för punkt. När Bibeln talar om demoner så är det demoner. Det är inget lånat uttryck för någonting annat än vad Bibeln säger det vara. Det är kroppslösa andar som är ute och söker efter bostad. Demoner har bott i människan som gått hädan. De uppenbarar sig ständigt alldeles speciellt i religiösa sammanhang.

Bibeln säger att Babylon blivit en boning för demoner. Det är inte fråga om influenser, tillfälliga angrepp eller attacker; tillfälliga kaotiska förhållanden eller oro och plågor, utan något konstant: Besättelse och ockupation. Det beror på att människan upplåtit bostad åt dessa makter.

När Bibeln talar om demoner så är det i allra högsta grad fråga om religiös påverkan. Människan är egentligen oerhört religiös. Hon vill gärna sjunga psalmer och tillbedja skapelsen, uttrycka sina religiösa känslor i poesi, toner, ord och annan konst. Hela världen är fylld med människor som uttrycker sina religiösa känslor i sägner, visor, kyrkibesök, riter, ceremonier, pilgrimsfärder, tillbedjan av relikier, helgon o.s.v.

Den religiösa känslan är oerhört dominerande. Den hittar ständigt nya uttrycksmedel. Babel var inte endast full av demoner, men också onda andar, orena andar och ett tillhåll för alla slags orena och vederstyggliga fåglar. De symboliserar idéerna, lärorna som sprider sig över jorden: socialism, kapitalism, liberalism – politiska idéer, filosofier – alltsammans är inspirerat just av denna makt. Det är svårt för oss att fatta, men så är det.

Det vackraste som har uttalats här på jorden, har vanligtvis uttalats av

människor som varit bundna av dessa andemakter. Bildning, naturlig utrustning och kultur är influerade. Konserter, nöjespalats, kyrkor och tempel har blivit tillhåll för onda andar

Det människor skapar är ett direkt uttryck för det som bor i hennes väsen, det hon bär och styrs av. Varenda människa på denna jord är inte bara andeinfluerad, men demonbesatt. Skriften säger att denna andemakt är verksam i de ohörsamma. Det finns ingen anledning att känna sig speciellt glad över detta fenomen. Ändå är det en välsignelse i att detta blir uppenbart, för då kan människan bli hjälpt.

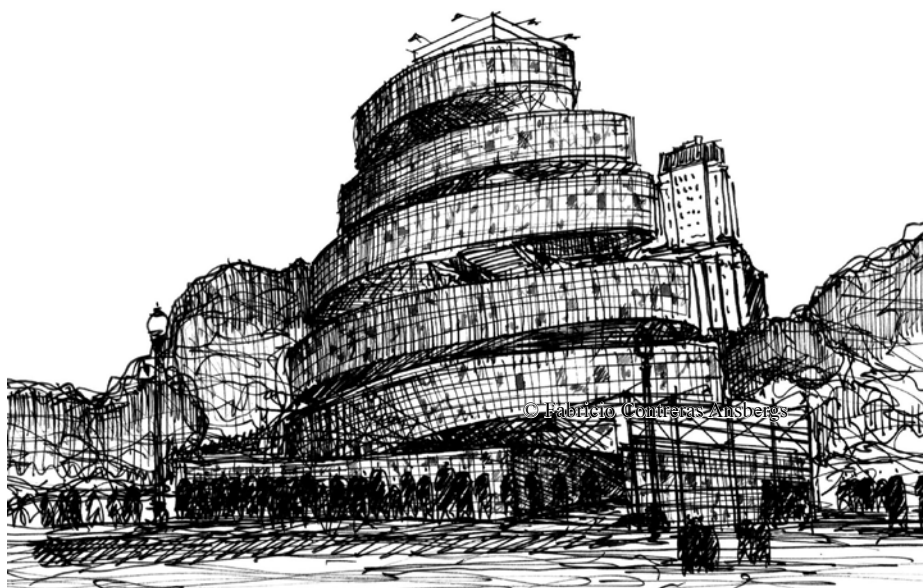
Det stora problemet är att just detta faktum lyckas andevärlden dölja och hemlighålla, så att människan menar sig vara fri och självständig, då hon egentligen är träl, och vanligtvis förslavad och behärskad för att tjäna den makt som bor i henne. Ibland finner vi detta i civiliserade former, och ibland i primitiva. Människan är förblindad och ser inte, hon är förmörkad till sitt förstånd och förstår inte, och hon är förhärdad i sitt hjärta och kan inte ta emot hjälp. Det är bibliska uttryck om människans tillstånd, och därför hjälper inga åtgärder att försöka reformera individen. Man lyckas möjligen göra ondskan litet mer raffinerad, mindre förarglig och kanske mera njutbar, och på det sättet mindre störande för sig själv och omgivningen.

Det fasansfulla i dessa operationer som

pågår med accelererande fart och ökad intensitet är att dess mål inte är att göra individen demonisk eller satanisk i första hand, utan att för evigt skilja människan ifrån Gud. Detta kallar vi förtappelse. Förtappelse är i sig ett otäckt uttryck, men det täcker på intet sätt verkligheten. Det säger inte vad jag förlorar. Jesus använder uttryck som kan ge oss en liten inblick i detta förfärliga tillstånd av evig olycka. Han säger "Den som tror och blir döpt, han skall bli frälst." Det är ju välsignat och underbart. Men så fortsätter han: "men den som inte tror skall bli fördömd."

När Bibeln talar om dömd så är det ett tidligt tillstånd, men när den talar om fördömd, så är det förevigat. Då är det helt omöjligt att förändra djävulens plan att för evigt skilja människan från Gud. Hur ska detta gå till? Självklart måste det gå till så att satan genom sina budbärare vinner, erövrar och ockuperar mänskligheten för sina syften. För detta har han enorma resurser. En av dessa kolossala makter är religiös till sin karaktär, och influerar hela mänskligheten.

Allt vi företar oss är till sin karaktär babyloniskt. Det var inte så från början, men har blivit så, därför att det blivit förorenat och besmittat av den andevärld som vi släppt in över oss, bejakat och anammat. Om detta är sanning får den här texten andra konsekvenser än om det babyloniska herraväldet är något som ligger bortom och utanför oss, något som vi inte

"Fallet, fallet är det stora Babylon" är slutscenerna, sista fasen i en mångtusenårig utveckling eller urartning.

på minsta vis frestas och påverkas av.

Med hjälp av traditionen, våra egna uppfinningar, vår fireligiositet, våra rytmer och sånger, har vi skapat ett babyloniskt församlingsliv som är lite mindre demoniskt, men i alla fall ett tillfälle för demonvärlden att leka med Guds folk. Vad kommer framtiden att bära i sitt sköte för människor som hört så mycket, men dock är så desorienterade?

Texten börjar: Fallet, fallet..." Man inleder med slutscenerna. Då vi läser igenom det här sammanhanget måste vi nämligen ha slutscenerna klara för oss, annars kommer vi inte att förstå vad texten har att säga: "Fallet, fallet." Om det har fallit, är det väl ingen mening med att komma med appellen "Gå ut ifrån henne". Man kan inte gå ut ifrån något som inte längre existerar. Men vi ska ha bilden klar för oss. Det vi lämnar, är på väg mot sin slutliga upplösning. Det är därför vi lämnar det. Det finns ingen annan väg. Så länge vi har alternativ kommer vi att gå fram på den väg som kostar minst och verkar enklast och lättast. Men "fallet, fallet är det stora Babylon" är slutscenerna, sista fasen i en mångtusenårig utveckling eller urartning.

Nu är sista generationen framme vid slutmålet och frågan är om denna sista generation ska ta sig ut ur katastrofen eller störta samman med denna oerhörda babyloniska uppgörelse.

Budskapet behöver få den rätta dimensionen så att vi inte försöker göra kristendomen till ett fredsprogram eller ett tänkbart alternativ. Så länge vi har ceremonierna, högtiderna, alltsammans detta som vi på ett eller annat sätt slår vakt om, kommer det inte att bli något allvar i budskapet.

Budskapet kan inte forma oss så länge vi har en möjlighet att komma undan på ett smidigare, behagligare och bekvämare sätt. Det vi gör är inte motiverat utifrån det vi ser idag, men utifrån det faktum att alltsammans ska störta samman inom kort.

Det babyloniska världsväsendet gör oss väl förberedda att ta emot antikrist. Just genom sin undervisning och livsstil; sitt sätt att tillbedja och sitt mönster av tolerans, ekumenik, kultur, diplomati och makt – alltsammans detta, med dess religiösa kvaliteter och karismatiska fenomen, bereder det oss att ta emot och tillbedja antikrist.

Jag är rädd för stora kampanjer och

Jag är rädd för stora kampanjer och möten. De har något gemensamt med den suggestiva stämning som finns exempelvis vid internationella boxningsmatcher då människorna samlas i skaror för att kora en mästare.

Boxningsmatch i London 2012.

möten. De har något gemensamt med den suggestiva stämning som finns exempelvis vid internationella boxningsmatcher då människorna samlas i skaror för att kora en mästare. Vi vet att en av två vinner. Den som slår ner den andre blir bejublade och ärad. Där går man efter principen: den starkaste får människornas tillbedjan. Det är antikristligt. Vår uppgift är inte att bejuba det starka hos människor, utan att hjälpa det som är svagt och eländigt. Det tänker vi inte på i ett sånt här fall, utan ser det ur helt andra utgångspunkter med helt annan bedömning.

På en idrottsarena jagar man en läderkula med luft i. Den som lyckas få in den här läderkulan i mål flest antal gånger är hjälte. Det är så människor skaffar sina hjältar, sina idoler som de beundrar och premierar så att de blir mångmiljonärer.

Om man går in i ett idrottssammanhang och lyssnar på tonen i själva spelet, så hör man tillbedjan – extatisk tillbedjan. Sedan kan man få tillstånd ett kampanjmöte, där trettio, fyrtio tusen människor samlas. Där har predikanterna exakt samma strävan som i en boxningsring. De som säger de finaste och bästa sakerna får de starkaste applåder. De har riktiga fighter då de slår ner satan. Då det applåderas och man tillbeder kvantitativt är det samma fenomen. Då säger vi: Det är väl skillnad om man på det sättet förhållar Jesus! Det är just där fräckheten ligger. Vi påstår att vi förhållar Jesus, men det gör vi inte. Vi skapar förutsättningar för idoldyrkan och människoförgudning.

På det sättet får vi stjärnor som tar över hela världen.

Det är gradskillnader mellan det som sker i en boxningsring och en väckelsekampanj men knappast någon väsensskillnad. Därför måste Gud återföra sin församling till den ursprungliga husförsamlingssamlingen där de kristna fick sitta ner tillsammans och studera Bibeln för att bedöma dagssituationen och sitt eget andliga liv. Förenas i tillbedjan och andlig tjänst, utan att överlämna ansvaret på ett fåtal entreprenörer, specialister eller stjärnor.

Om vi inte återgår till detta kommer vi allt mer att bli beroende av de mönster man har ute i världen. Och så är vi med och bygger upp människorna mentalt för att ta emot antikrist. Man byter bara ut orden och namnen. Sätter bara något annat i centrum än Herren Jesus Kristus. Och där har vi det antikristliga, babyloniska väldet.

Den här texten är fruktansvärt allvarlig. Förstår vi verkligen innebörden i "Fallet, fallet är det stora Babylon" när vi träder fram? Är det denna verklighet som dominerar framtoningen av vårt budskap så att det vi gör, säger och engagerar oss i, är präglad av denna kunskap som icke är ett program och en idé, men en livsstil?

Enda sättet detta kan ske på är att vi får uppleva den helige Ande. Men den helige Ande kommer vi inte att uppleva så länge vi har något av detta babyloniska

väsande. Följaktligen måste vi ledas in i den situationen där det tas ifrån oss. Hur kan detta ske? Naturligtvis måste intresset för dessa ting först och främst dö.

Det heter så här: "Dragen ut ifrån henne, I mitt folk, så att I icke gören eder delaktiga i hennes synder och fån eder del av hennes plågor." Vi måste naturligtvis veta vad vi ska dra ut ifrån. Vem är hon? "Dragen ut" betecknar ett uppbrott, en aktiv handling. Inte ett passivt konstaterande eller försanthållande, utan en demonstration; en proteströrelse, ett uttåg.

Det är inte frågan om att distansera och sedan slå sig till ro, för sedan kommer nästa direktiv: "Vedergäll henne". I nästa moment är det fråga om att bekämpa. Det är inte Gud som ska vedergälla Babylon. Gud ska slutligen störta henne samman. Men det är vi som ska vedergälla. Vedergäll henne vad hon har gjort. Vad är det hon har gjort som mer än något annat kan läggas henne till last? Jo, genom hennes troldom blev alla folk förvillade. Miljoner människor går evigt förlorade genom hennes förföriska konst.

Hennes förfärliga gärning, säger Skriften, är att hon genom sina förföriska konst är den direkta orsaken till att alla folk på jorden är förvillade. Förvillade betyder bedragna. De har blivit bedragna med avseende på Gud, Kristus, kristendomen, livet, himlen och helvetet. Detta har alltså hon åstadkommit genom att hon immuniserat mänskligheten med religiositet och gjort den oemottaglig för korsets evangelium. Nu kräver himlen att Guds vittnen avslöjar henne och uppenbarar vilken fruktansvärd förförisk konst och falskhet hon representerar.

Problemet ligger i att vi inför hennes attacker, surdegsprinciper och förfärliga makt är så tysta. Vi har fått veta att det är kärleksfullt att tiga. Vi skyddar detta system så att det kan leva ostört och utbreda sitt världsherravälde med resultatet att mänskligheten blir förtrollad och skaror går förlorade. Hur många skulle ha varit kristna i det här landet om inte svenska statskyrkan funnits? Skaror! Vilka är det som hindrar medborgarna att bli kristna och höra evangelium? Svenska kyrkan och frikyrkorna! Kyrkorna presenterar sina program, samfund, traditioner o.s.v. och bekämpar varandra under sken av att vara ekumeniskt sinnade. Därmed bedrar de människorna också med avseende på enheten.

Hur länge kan en väckelsekristen vara tyst inför detta, vara solidarisk mot kyr-

kan och svika människorna? "Vedergäll henne" står det i Skriften. Det innebär att hämnas henne. Hon ska avslöjas. Det tål hon inte. Börja med att försöka slita sönder henne i olika beståndsdelar, tala om vem hon är! Då kommer förföljelsen men då finns det också hopp. För då är hon avslöjad.

Tänk på alla dessa människor som med sakramentens hjälp går rakt in i helvetet. Bibeln talar om en evig fördömmelse. Människorna vill möta Gud och får istället möta prästernas sakrament, barndop och konfirmation för att sedan konstatera att kyrkan, prästerna, bedrog dem.

Vi är så babyloniserade att vi tänker mera på vår egen materiella välfärd och framtid än vi tänker på det faktum att Jesus kommer när som helst, och skaror ska vakna en gång över det faktum att deras själar är evigt förlorade genom vår tystnad.

Vedergäll henne vad hon har gjort; ja, given henne dubbelt igen för hennes gärningar; skänken dubbelt åt henne i den kalk vari hon har iskänkt. Så mycken ära och vällust som hon har berett sig, så mycken pina och sorg mån I bereda henne (Upp 18:6-7).

Vi har i uppgift att bereda henne pina. Hur ska man pina henne? Hur ska man bereda henne sorg?

Det absolut värsta som kan drabba denna världsmakt är det genomträngande

och avslöjande himmelska ljuset. Det himmelska ljusets sändebud är outhärdliga och förödande för allt det Babylon representerar. Hon säger: "Jag är drottning". Hon är högmodig och inbilsk. Vi ska förklara för henne och andra: Du är ingenting annat än en kvalificerad ärkehora! Du lever i ett fruktansvärt otuktstillstånd och bärs upp av vilddjuret som du har försökt dölja. Alla de hemlighetsfulla, hädiska namnen du bär säger sanningen om dig. Det vet inte människorna i världen om, men vi vet vem du är. Hennes gudstjänstliv är öppet och relativt känt, men det hon sysslar med som människor inte känner till måste vi avslöja – hennes handel med människosjälar.

"Fallet, fallet" – det är slutscenen. Vi måste ha den klar för oss. Men innan slutscenen ska vi ha lämnat detta system, detta skökovälde. Men vi ska inte bara lämna det utan också med vårt eget liv som insats protestera emot det, och hämnas för alla dess fruktansvärda gärningar.

Vi måste tala profetiskt och frimodigt avslöja. Inte i traditionellt ordnade möten i kyrkor i första hand, utan på nya platser, i nya samlingar på det sätt situationen kräver. "Vedergäll henne". Hämnas henne, avslöja henne! Så säger Skriftens ord.

Det räcker inte med att vi passivt registrerar och förklarar. Vi måste aktivt angripa och bekämpa. Då frälsar vi våra själar och blir bevarade ifrån den babyloniska förbannelsen. Amen. ■

Därför måste Gud återföra sin församling till den ursprungliga husförsamlingssamlingen där de kristna fick sitta ner tillsammans och studera Bibeln för att bedöma dagssituationen och sitt eget andliga liv.

Illustration av ett bibelstudium i hemmet.

Lewi Pethrus om ekume

Det finns drag angående skökoväsendet som jag särskilt vill framhålla. Först och främst är det fråga om en stor sammanslutning av alla kristna samfund på jorden (Upp 13).

Det skall bli en stor religiös makt i den yttersta tiden, som skall stå som ett stort religiöst trustvälde vid sidan av det stora politiska trustväldet.

Tidigt fotografi av Lewi Pethrus.

Citat ur *Ekumeniska mötet i bibelns ljus* av Lewi Pethrus år 1925

Det är alldeles riktigt. Det är vad Bibeln säger skall ske. Och en dag skall kyrkan, denna stora religiösa federation i världen, bli ett språngbräde för Antikrist. Den kommer att vara en plattform för vad Skriften kallar "det andra vilddjuret" eller "den falske profeten". Det ekumeniska mötet är därför ett väldigt tidstecken.

Här talas så tydligt som möjligt om vad man vill, och det är bildandet av en organisation som skall sammansluta alla kyrkor till en enda kyrka. Det är målet. Och i denna stora, alla kristna samfund omfattande kyrka, vill man ha påvekyrkan i första ledet. Det har man icke förut sagt så tydligt, men nu säges det klart och tydligt i detta ekumeniska möte.

Det är alltså det ekumeniska mötets stora tanke, för så vitt mötets främste talare tolkar densamma, att *en gemensam*

stor federation av alla religiösa samfund bör åstadkommas. Och alla som deltagar i detta möte borde veta att så är.

Om man något litet känner till den katolska kyrkans tillvägagångssätt, är man frestad tro, att även detta, att romerska kyrkan nu uteblivit från ekumeniska mötet, ingår som ett led i en väl uttänkt plan. Det skulle varit värre att förena de andra kyrkorna, om den romerska kyrkan redan varit med. Men sedan de alla är förenade är det mycket enklare att förena det hela med Rom.

Ett annat drag, som jag ser hos Uppenbarelsebokens sköka, är att *hon associerar sig med de maktägande på jorden*. Det står om henne: "Hon, som jordens konungar hava bedrivit otukt med och av vilkens otuktstillstånd vin jordens inbyggare hava druckit sig druckna."

I 3:e versen i 18:e kapit-

let står det "Ty av hennes otukts vredesvin hava alla folk druckit; konungarna på jorden hava bedrivit otukt med henne" – det är, som vi förstår, andligen talat – "och köpmännen på jorden hava skaffat sig rikedom genom

Men varför upprepades sådant nu? Jo, därför att Sveriges kyrka efter reformationen aldrig varit så nära katolicismen, som den nu är. All denna grannlåt, såväl i Uppsala som vid öppnandet

Här talas så tydligt som möjligt om vad man vill, och det är bildandet av en organisation som skall sammansluta alla kyrkor till en enda kyrka.

hennes omåttliga vällust".

Det är ganska märkligt att det i denna bibelvers är fråga om politiska och kommersiella saker. – Man talar också mycket om det ekonomiska livet i dessa möten. Det är kyrkans frieri till dem som för närvarande äger den ekonomiska och politiska makten i världen.

av denna konferens i Storkyrkan, är en slående illustration till skildringen i Upp 17:4. Du kan läsa Dagens Nyheter eller Svenska Morgonbladet och så läsa Upp 17:4. Det är ungefär samma ord, purpur, scharlakan, ädla stenar, gyllene kalmar. Man nästan häpnar inför den slående likheten.

niken 1925

Stora ekumeniska mötet anordnades av ärkebiskop Nathan Söderblom i Stockholm 1925. Mötet samlade samtliga stora kristna samfund, utom Romersk-katolska kyrkan och Pingströrelsen.

Det är några fruktansvärda saker som sammanhänger med detta. Ett sådant möte som detta måste nödvändigt bidra till att *andliga gränslinjer utplånas* – gränslinjer som är tydligt utmärkta i Guds ord och som måste upprätthållas, om ett verkligt, andligt liv ska kunna existera i Guds församling. *Här är icke fråga om huruvida man är frälst eller icke.*

Det skulle se mycket illa ut, om man toge upp frågan om personlig frälsning inför konungar, ministrar och andra höga herrar, som man smickrar och själv mottager smicker av.

Det är fruktansvärt, att man tar med ogudaktiga människor av alla slag och så säger, att man vill utföra Kristi församlings uppgift i världen. Borde man icke först se till att få människor omvända. Men här står vi inför detta, att man vill ha med hela kristenheten i en världskyrka, där man icke längre fäster sig vid personlig omvändelse utan blott, att man är född i ett kristet land och godtager kyrkogården, även om man opponerar sig mot den kristna lärans viktigaste grundsatser.

Huru allvarligt är icke detta! Jag tänker på de frikyrkliga, som kommer med och träffar präster av alla slag. Det är klart, att ett sådant möte måste trubba av känslan för den personliga frälsningens

betydelse. Så fort man går med i en sådan sammanslutning, så måste man lägga åt sidan denna fråga. Man samlar sig om andra stora mål, som man säger.

På detta sätt kommer det ekumeniska mötet att bidra till nytolkning, framryckning och att sålunda grundvalarna för den levande kristna tron upprives.

Huru skall de frikyrkliga kunna hävda sanningen om personlig omvändelse som villkor för medlemskap i församlingarna, dopsanningen och andra bibliska läror, då de allierat sig med världskyrkorna! Saken är den, att man,

utan att man vet eller förstår det, glider in i något, som man egentligen inte vill komma in i. Men man är där och så måste man plåna ut gränslinjerna.

Detta möte är en oerhörd fara också därför, att *det förbereder katolicismens intåg i landet*. Säg vad man vill – detta är ett faktum, som ingen människa kan tillbakavisa.

Katolicismen är i antågande allt mer och mer – denna sköka, vars händer dryper av blod, denna hemska kyrka, som har många miljoner mäns och kvinnors blod på sitt samvete;

denna samvetslösa påvekyrka är på väg att komma in i Sverige igen, och detta ekumeniska möte är ett stort steg i utvecklingen mot detta mål. Katolikerna är mästare i att arbeta bakom kulisserna, och det är icke tu tal om att icke ett sådant arbete pågår också i Sverige.

Detta ekumeniska möte är den största förberedelse för katolicismens införande i vårt land. Man står ju och beklagar sig över att man icke har sina "romerska bröder" ibland sig. Detta är en av de värsta faror, som det ekumeniska mötet har med sig. Och Gud förbarma sig och hjälpe svenska folket att vakna inför detta. ■

Detta möte är en oerhörd fara också därför, att det förbereder katolicismens intåg i landet.

Fotografi av några av de delegater som deltog i det ekumeniska mötet 1925.

Citerat ur Evangelii Härold 1927

Må Gud bevara sitt fria folk från att följa med i utförsbacken!

De frikyrkliga samfunden göra gemensam sak med de stora världskyrkorna i danande av en kyrklig världsallians. Därföre gäller det för alla andliga människor att taga avstånd från dessa samfund, om de ej vilja vara med i dessa strävanden, som ytterst förbereda Antikrists framträdande.

Den andra samskiftsfrågan var: "Hur ställa sig de moderna allianssträvandena till Bibelns lära om Andens enhet, och vilken ståndpunkt böra vi intaga till dessa allianssträvandena?"

En broder hade därefter ett uttömmande och grundligt inlägg i frågan...

Om man för ett 20-tal år sedan hade föreslagit troende kristna i vårt land allians med t.ex. katoliker, hade de alla tagit hatten av och sprungit sin väg. För tjugo år sedan skulle alla frikyrkliga bestämt gillat den ställning, som vi pingstvännar intaga till de moderna allianssträvandena. Men nu är det annorlunda. Nu synas de frikyrkliga ledarna ej sky allians med några, knappast med själva påven i Rom.

Förr visste de frikyrkliga,

att de hade verkliga bibliska sanningar att föra fram och att stå för. Många av dem hade fått utstå både fängelse och andra lidanden för sin tro. Och det var just därför, så att de ej kunde svika dessa sanningar, som de fingo lida. Talaren hade hört sin egen mor berätta, huru hon en mörk kväll, för att ej bliva stenad av rasande motståndare, hade måst smyga sig bort till en vik av Vänerne för att där undfå dopet. Det är helt naturligt, att man, då man varit med om sådant, ej sedan kan anse dopet oväsentligt och utan vidare pruta av på den sanningen för att få allians med dess motståndare. Baptisterna ansågs nog fordom mycket partiska, men det var nog en partiskhet, som Gud bekände sig till. Att hålla fast vid de bibliska sanningarna, som Gud gjort levande för våra

hjärtan, är icke partisinne. Partisinne är att hålla fast vid människor och mänskliga inrättningar, så att ej Guds riksintresse blir medelpunkten i våra strävanden. Det har nu emellertid blivit mycket annorlunda bland en stor del av baptisterna. För att kunna alliera sig med andra frikyrkliga samt med världskyrkorna, hava de måst låta kärleken till sanningen fara.

Evangelii Härold nr 26/1927

Det var omöjligt för en Karl Andersson i Vaxholm, en F O Nilsson och en Näs Per Persson att alliera sig med den kyrka, som lärde, att syndernas förlåtelse erhöles genom nattvarden och att en människa föddes på nytt genom barndopet. En sådan kyrka bestormade de

för att rädda dess medlemmar från dylika villfarelser. Men fyrtio år senare bryta deras andliga arvtagare staven över dem för deras trångbröstade förfaringssätt och ingå allians med den världskyrka som de gamle gingo ut ifrån. Borde icke blotta tanken härför väcka de frikyrkliga till en allvarlig självrannsakan?

För min personliga del känner jag mig djupt tacksam till Gud, att jag får tillhöra en andlig riktning, som konsekvent hållit sig utanför detta ödesdigra alliansväsen. Det finns även många tusen troende i Sveriges bygder, som hoppas och bedja, att varken hån eller hot må kunna förmå de fria församlingarna i vårt land att förena sig med denna ekumeniska nedgångsrörelse. Det skall komma att visa sig vara pingstväckelsens stora lycka, att dess folk aldrig givit

efter för alliansivrnas ofta hänsynslösa påtryckningar.

Den dag vi stryka flagg inför dessa påtryckningar, har pingstväckelsen fått sin dödsdom. Den kan icke leva sitt liv tillsammans med katolska villfarelser och bibelkritik. Därför bör den heller aldrig göra gemensam sak med de moderna allianssträvandena.

Vi vet av Guds ord, att avfallet skall bli stort i den yttersta tiden, men att det på så kort tid skulle få

en sådan makt över en så mäktig andlig rörelse som frikyrkorörelsen i Sverige, det har troligen ingen kunnat tänka sig. Må Gud bevara sitt fria folk från att följa med i utförsbacken!

Evangelii Härold nr 50/1927

Såsom en allmän regel framställdes följande:

1) Samfunden som helhet betraktade och deras ledning i synnerhet, stå emot

den sanning om Andens verk, som Gud givit oss att bära fram, därför kunna vi icke alliera oss med dem.

2) De frikyrkliga samfunden göra gemensam sak med de stora världskyrkorna i danande av en kyrklig världsalians. Därför gäller det för alla andliga människor att taga avstånd från dessa samfund, om de ej vilja vara med i dessa strävanden, som ytterst förbereda Antikrists framträdande. De andliga kunna icke vara med i denna skötkotrust,

om de ej vilja bli besmittade i sin ande.

3) Samfunden ha inom sig teologer, som arbeta på att uppriva kristendomens grundvalar. Vi måste taga avstånd från dessa nyteologer och från varje samfund, som hyser dem inom sig, om vi ej skola besmittas och göra oss delaktiga av deras synder (1 Tim 5:22).

Evangelii Härold nr 27/1927

■

Påvekyrkan har inte gett upp en enda av de villfarelser som förorsakade reformationen

Citat ur "Tidens Tecken" av Thoralf Gilbrant år 1975

Thoralf Gilbrant var en känd och respekterad förkunnare inom pingstväckelsen i Norge och Norden. Han har gett ut en rad böcker som behandlar det profetiska ordet och flera bibellexikon.

Om det skall bli någon enhet mellan katolsk och protestantisk tro, står det helt klart att det blir protestantismen som måste ge vika. Påvekyrkan har inte gett upp en enda av de villfarelser som förorsakade reformationen. Tvärtom har man gått längre bort från biblisk tro och sanning.

Den romersk-katolska kyrkan är en märklig historisk företeelse. Det är den kyrkan som härstammar från gala-tidens "allmänna kyrka". Många av kristenhetens frommaste själar och största personligheter har tillhört denna kyrka. Än i dag finns det skaror av gudfruktiga människor inom den katolska kyrkan, både bland dess lekmän och inom prästerskapet. Dessa uppriktiga människor lever efter det ljus de har fått, och Herren känner de sina.

Men som religiöst system är kato-

licismen utan tvekan det allra värsta som någonsin existerat på denna jord, både inom och utanför kristenheten. Det är ett villfarelsens system som har lett miljoner av människor till evig förtappelse, och Romkyrkans historia är den blodigaste förföljelsehistoria som denna värld känner till. Detta är sanningen om den kyrka, som Nathan Söderblom, den ekumeniska världsrörelsens fader, kallar för "den mest storstilade organisation som någonsin har existerat".

Romkyrkan är i princip intolerant. Redan 1179 beslutade påven att fullständigt utrota alla kättare. Genom århundraden följde den katolska kyrkan detta program. Katolska inkquisitioner terroriserade Europa. Historien kan berättas om tillfällen när ända upp till 3000 människor blev brända på samma bål.

Ingen vet antalet på den katolska förföljelsens offer. Men det uppgår till miljoner. 50 miljoner är angivet. Den katolska kyrkan är den största förföljelsemakt som någonsin existerat.

Under Andra Vatikankonciliet gick man så långt att man bad mänskligheten och kristenheten om förlåtelse för all förföljelse i forntiden. Det lät bra,

men ingen skall för ett ögonblick tro, att den katolska kyrkan har gett upp sin maktpolitik. Fortfarande gäller det "ofelbara" påveordet: "Det är en hjord och en herde. Herdens auktoritet inkluderar de två svärden: det andliga och det världsliga." Påve Pius IX förklarade att det var en villfarelse att hävda religionsfrihet för andra än katoliker. Hur detta påveordet skall kunna förenas med Andra Vatikankonciliet uttalande om religionsfrihet är inte lätt att säga. Men ännu så sent som 1895 skrev en respekterad katolsk publikation om den spanska inkquisitionen på följande sätt:

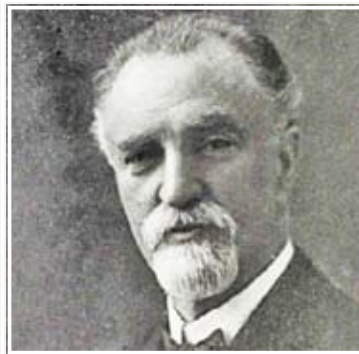
"Å, dessa bålens välsignade lågor! Genom dem har hundraden och åter hundraden av själar blivit räddade bort från villfarelsen och kanske den eviga fördömsens avgrund genom att några få människokroppar blev röjda ur vägen." ■

Dragen ut ifrån henne!

Av T B BARRATT

Citat ur *Den kristna församlingen*

Kapitel: *Församlingar man inte kan ansluta sig till*

Den avfälliga församlingen har friat till världens gunst och auktoritet för att kunna behålla sin maktställning i världen. Den låter sig bindas av världsliga myndigheter och ledas av världslig makt.

De första kristna krävde personlig tro på Jesus och upplevd frälsning före församlingstillhörighet.

2. De första kristna församlingarna praktiserade endast ett dop. De visste inte om spädbarnsdopet.

3. Apostlarnas beslut var avgörande för alla församlingarna då dessa var inspirerade av den helige Ande.

4. Församlingar som stänger för den helige Andes verksamhet och förkastar Andens dop med tungotal och nådegåvor ska man inte tillhöra.

5. Inte heller kan vi tillhöra församlingar eller ansluta oss till sådana som utnyttjar världsliga medel för att främja Guds verk.

6. Varje församling som öppnar sina dörrar för någon form av modernism är en dömd församling...

7. Det är inte heller sunt att ansluta sig till sådan som är vacklande i sin förkunnelse med hänsyn till de bibliska

sanningarna...

Man inbjöd aldrig en icke troende till medlemskap i församlingen – icke med vett och vilja.

Av de andra dristade sig ingen att närma sig dem, men folket höll dem i stor ära (Apg 5:13).

Därför var det och utanför stadporten, som Jesus utstod sitt lidande för att han genom sitt eget blod skulle Helga folket. Låtom oss alltså gå ut till honom 'utanför lägret' och bära hans smälek (Hebr 13:12-13).

Vi bör icke ansluta oss till och tillhöra församlingar, som har ett obibliskt system. Man visste inget om påvedömet, biskopssätet, årskonferenser eller generalkonferensen, synoder eller landsråd med bestämmanderätt över de lokala församlingarna. Varje församling var oberoende och hade självbestämmanderätt över sina angelägenheter. Den ena församlingen kunde söka råd av en annan, som den insåg kompetent till att vägleda och hjälpa

(Apg 15:1-2). Under de första församlingarnas tid var apostlarnas beslut avgörande för alla församlingarna, då dessa var inspirerade av den helige Ande (Apg 15:28), och även i våra dagar skall apostlarnas bestämmelser gälla såsom församlingens grundlag. Något nytt tillägg till Bibeln godkännes icke.

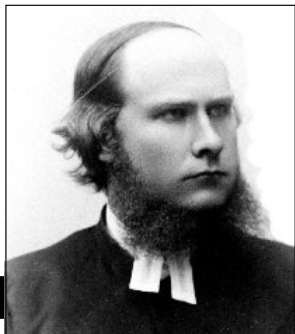
De församlingar som stänger för den helige Andes fria verksamhet och förkastar Andens dop med tungotal och nådegåvor, bör man icke tillhöra eller sluta sig till, eftersom de står i direkt strid med Guds ord och den helige Andes verksamhet (Matt 3:11, Apg 2:4, 1 Kor 14:39-40).

Dragen ut ifrån henne! Det är med dessa ord Herren uppmanar sitt folk att lämna Babylon. Namnet är en hemlighet (Upp 17:5), men närmare beskriven är hon *mor till skökorna och till styggelserna på jorden*. Hon var *drucken av de heligas blod och av Jesu vittens blod* då Johannes såg henne, och han förundrade sig stort. Hon satt på vilddjurets rygg *klädd i purpur och scharlakan och glänste av guld och ädla stenar och pärlor*, men i sin hand hade hon *en gyllene kalk, full av*

styggelser och av hennes otukts orenlighet.

Det är den avfälliga församlingen som har friat till världens gunst och auktoritet för att kunna behålla sin maktställning i världen. Den låter sig bindas av världsliga myndigheter och ledas av världslig makt. Den underordnar sig orättfärdiga och köttliga bestämmelser för att kunna upprätthålla sin maktställning.

Var och en kan förstå att här avses kyrkostaten och statskyrkorna, men inte bara dem – här avses alla kristna samfund och institutioner som har kommit i beroendeställning till den politiska eller ekonomiska makten eller annat inflytande som är världsligt till sin art och utestänger, om än i ringa grad, den andliga kraften och Jesu evangeliums fulla värde. Självfallet är det många allvarliga och bra kristna, som ännu inte sett faran av denna kompromiss mellan den andliga och köttliga makt, varför de stannar där de är i god tro. Men tiden är nu kommen, då Herrens förmaning må bli till en hjärteangelägenhet också i detta avseende: *Dragen ut ifrån henne, I mitt folk!*

Förvillelse genom trolldom

Citat ur *Andens lag* av N. P. WETTERLUND

Han var kyrkoherde i Floda vid sekelskiftet.

Under en mångårig, svår sjukdomstid mognade detta kända bokverk, som utkom åren 1910-1912.

Alla kristna folk äro förvillade genom trolldomsväsendet från sköko-Rom. Hela kristenheten är, i stort sett, ett trolldöme. Och de troende i alla kyrkor äro till största delen antingen helt och hållet eller delvis förvillade.

Ty det allena frälsande förstabudsalltet, som dödar trollpackan och gör bruden, finns icke. Man har antingen såsom Judas stannat *före* pingst hos merguden, eller såsom Efesus sjunkit ned i en sekunda pingst, eller såsom Laodicea helt och hållet fallit ut ur pingst. Så är man *trolldomstroende*. Och af sådana förtrollade troende vimlar det i alla kyrkor. De ha ingen aning om den allena frälsande och evigt oeftergivliga förstabudsfullkomligheten. De vilja icke ens höra talas om den. De äro förhäxade.

Den romerska skökan är själva ärketrollpackan. Hennes försanthållande frälsningstro är en trolldomstroende. Hon lägger frälsningen i påvens namn, "det enda namnet i världen". Det är trolldomsfrälsning i trollnamnet. Med detta trollband trollar hon hundratals millioner paddmänniskor – in i himmelen. Jesuiterna äro hennes förnämsta trollkarlar och besvärjare. I de fem bokstävernas Jesus-namn och alltså i Satans och djäfvulens namn och med hans makt och hjälp ha de bortbesvurit alla Guds väckelser och varningar genom Herrens heliga. Troll-Rom har en förfärande trolldomsapparat i sin "läro- och kyrkobild åt vilddjuret", som är världens yppersta troll-lära och troll-kyrka. Om du går in i en sådan kyrka och har prima förstabudskänsl, då känner du de hvita trolldomsdjäflarna sväva som på tysta, mjuka och ljuva ugglevingar och utandad en hemskt salig och hänförandes ande, så att de förvillade, både fromma

och ofromma, bada i tårar och häfva sig i suckar, pustar och allehanda troll-kramp och tro sig vara i tredje himmelen, under det att de äro i den första himmelens ljuvliga trollregioner.

Den romerska skökan är själva ärketrollpackan. Och hon är moder till trollpackorna på jorden.

Hon har födt dem i äktenskapet med trollgubben, som är kattbjörnen, och alltså i äktenskapet med själva utrollet, som är Satan. Och hennes svenska dotter är välbevandrad i trolldomskonsten. Den lutherska förfalskarekyrkan i vårt land är en gammal inbiten trollkärning. Hennes "blotta och bara instrumenttro" är en äkta trolldomstroende. Hennes sju-sidigt ande- och hudlösa "klenod, som allsidigt kringgå den eviga tubudslagen för personlig frälsning, är en ypperlig trolldomsklenod. Hon har borttrollat, bortbesvurit Luthers *förstabudsfullbordade* tro och *förstabudsfullbordade* rättfärdiggörelse. Därmed har hon bragt över vårt folk en förfärande olycka. Det är, som hvar och en ser, ett förtrolladt, förblindadt och förhäxadt folk, som nu med stormsteg rusar mot avgrunden.

Den svenska trollpackan har "i Guds namn" förtrollat millioner padd-själur – in i himmelen. Jesu juridiska straffsummeblad, som icke finnes till, är

hennes förnämsta trollformel, med hvilken hon tror sig kunna besvärja synd och död, djävul och helvete. Hennes dop, konfirmation och nattvard äro trollmedel, som hon fått hela det svenska vilddjursfolket till att flitigt begagna sig af. Hennes predikningar äro trolldoms-predikningar, som föda trollpaddor med lammhorn.

Och även småkyrkorna äro trollpackor, så långt de äro skökor. Även här trollar man flitigt och ihärdigt och är väl bevandrad i "svartkonster".

Den allena frälsande och evigt oeftergivliga förstabudsfullkomligheten med "den första kärleken" och "de första gärningarna" är även här en främling och pilgrim, såsom vi ofta sett. Också här föder man trollpaddor med lammhorn och prisar och försvarar dem såsom duvor.

Ja, de flesta kyrkor och bönhus i vårt land äro icke Smyrna- och Filadelfialokaler, utan trolldomslokaler, där tusentals padd-präster och padd-predikanter trolldomsfrälsning *utanför* frälsningslagen, alldeles som trollkärningen i fähuset trollar mjölk *utanför* mjöklagen. Det är en hemsk och förfärande sanning, att hvarje sön- och helgdag, då det ringer samman, är det mestadels sammanringande till trolldom. Ja, där ligger en fasansfull sanning i den starke ängelns ord:

- alla folk blefvo förvillade genom din trolldom. ■

Är det religiös trolldom som utövas i kyrkorna? Bilden är från Notre Dame i Paris.

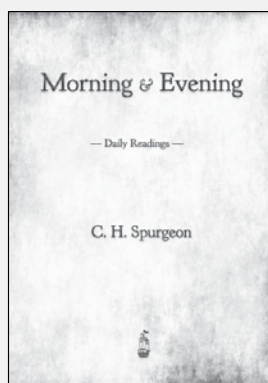

Charles Haddon Spurgeon är vida känd. Han var verksam på 1800-talet och hans tal och skrifter har haft stor spridning. Han skrev bland annat en andaktsbok, *Morning and Evening*, som på senare år givits ut i

en kraftigt reviderad upplaga.

I nyttgåvan, utgiven av förlaget Hendrickson, verkar man vilja ändra på textens innebörd genom att byta ut ord av stor betydelse. Exempelvis där Spurgeon använt ordet papism [påvedöme] har man istället skrivit "en mänsklig religionsform" eller "det gigantiska religiösa systemet". Med tydlig syftning på papismen använde Spurgeon beskrivningen "det fördömda systemet". I den reviderade upplagan används istället ett mer neutralt uttryck som "det fördömda, av människor skapade systemet". När Spurgeon skrivit "papismens ande", så översätts det till "gärningarnas religion". När det står "Roms villfarelse", så blir det "villfarelse". Man säger inget om "papismens mörka gärningar i det förflutna". När det står att "präster liksom ugglor hatar dagsljuset", så reduceras det till att "mörkret hatar ljuset". När det talas om att "spela prästerskapet i händerna", så reduceras det till att "spela satan i händerna". Och när det står att bibeln är påvens bane, ett gift, så reduceras det till bara bibeln.

Vi publicerar här en bit av Spurgeons andaktsbok i original sida vid sida med den reviderade versionen. Texten inleds med ett bibelcitrat, vilket förefaller vara det enda som undsluppit revidering. Båda utdragen är översatta från engelska till svenska av Hans Lindelöw.

Spurgeons för katolicismen bort

Ur Spurgeons andaktsb

*Förbannad vare inför HERREN
åter bygga upp denna*

Andaktsbokens originalversion

"Eftersom den som byggde upp Jeriko blev förbannad, hur mycket mer så den som strävar efter att återställa papismen ibland oss. På våra faders dagar föll papismens gigantiska murar genom kraften i deras tro, genom uthålligheten i deras kamp, genom de evangeliska trumpetstötarna. Och nu finns det de som skulle vilja bygga upp detta fördömda system på dess grundvalar. O, Herre, gör deras orättfärdiga anslag om intet och stöt ned varje sten som de reser upp! Det borde vara en allvarlig sak hos oss att grundligt renas från varje villfarelse som har en tendens att främja papismens ande. Och när vi har sopat rent framför vår egen dörr, så skulle vi söka att på allt vis stå emot dess alltför snabba spridning i församlingen, på annat håll och i hela världen. Det sista kan göras dels i hemlighet genom uthållig bön, och dels i det offentliga genom att beslutsamt vittna. Vi måste varna med klok frimodighet dem som är böjda åt Roms villfarelser. Vi måste undervisa de unga i evangeliets sanning och berätta för dem om papismens mörka gärningar i det förflutna. Vi måste hjälpa att sprida ljuset mer uthålligt utöver landet, ty prästerna, liksom ugglorna, hatar dagsljuset. Gör vi allt vi kan för Jesus och för evangeliet? Om inte, så spelar våra försummelser prästerskapet i händerna. Vad gör vi för att sprida bibeln, vilket är för påven hans bane och ett gift. Ger vi ut goda och sunda evangeliska skrifter? Luther sade en gång: "Djävulen hatar pennor (han sa gåspennor, det var vad man använde då!) och otvivelaktigt hade han goda skäl att göra det. För väl utrustade författare har genom den helige Andes välsignelse gjort stor skada för djävulens rike. Om de tusenden som kommer att läsa detta kortfattade budskap ikväll, gör allt de kan för att hindra uppbyggandet av det förbannade Jeriko, då kommer Herrens ära att utbreda sig ibland människors barn. Läsare, vad kan du göra? Vad kommer du att göra?"

varningar sorterat i nyupplaga

ok *Morning and Evening*

*den man som tager sig före att
stad, Jeriko (Jos 6:26).*

Den reviderade utgåvan

”Eftersom den som byggde upp Jeriko blev förbannad, hur mycket mer så den som strävar efter att återställa en mänsklig religionsform ibland oss. På våra fäders dagar föll det gigantiska religiösa systemets murar genom kraften i deras tro, genom uthålligheten i deras kamp och genom de evangeliska trumpetstötarna. Nu finns det de som skulle vilja bygga upp detta fördömda, av människor skapade system på dess grundvalar. Herre, gör deras orättfärdiga anslag om intet, och stöt ned varje sten som de bygger! Det borde vara en allvarlig sak hos oss att grundligt renas från varje villfarelse som har en tendens att främja gärningarnas religion. Och när vi har sopat rent framför vår egen dörr, så skulle vi söka att på allt vis stå emot dess alltför snabba spridning i församlingen, på annat håll och i hela världen. Det sista kan göras dels i hemlighet genom uthållig bön, och dels i det offentliga genom beslutsamt vittnesbörd. Vi måste varna med klok frimodighet de som är böjda åt villfarelse. Vi måste undervisa de unga i evangeliets sanning. Vi måste hjälpa att sprida ljuset mera uthålligt utöver landet, ty mörkret hatar ljuset. Gör vi allt vi kan för Jesus och evangeliet? Om inte, så spelar våra försummelser bara satan i händerna. Vad gör vi för att sprida bibeln? Ger vi ut goda och sunda evangeliska skrifter? Luther sa en gång: ”Djävulen hatar gåspennor”, och otvivelaktigt hade han goda skäl att göra det. Vål utrustade författare har genom den helige Andes välsignelse gjort stor skada för hans rike. Om de tusenden som kommer att läsa detta kortfattade budskap ikväll gör allt för att förhindra uppbyggandet av det förbannade Jeriko, [– det står kvar! Men ingenting av vad det syftar till!] ...då kommer Herrens ära att utbreda sig ibland människors barn. Läsare, vad kan du göra? Vad kommer du att göra?”

Aktuella böcker angående Katolicismen

Kyrko- och väckelsehistoria

av Jan Egil Hafsahl, 168 sidor

En historisk genomgång av kristenhetens historia från begynnelsen och fram till idag.

Pris: 129 kr +porto

Vedergäll Babylon

Arne Imsen, 80 sidor

Boken är en uppgörelse med den Romerska katolska kyrkan och hennes allierade.

Pris: 39 :- +porto

Katolicismen i bibelns och historiens ljus

Stig Andreasson, 60 sidor

Lär känna den Katolska kyrkans ursprung och historia, lära och tro på Jesus och jungfru Maria, mässoffret, förbön för döda etc.

Pris: 39 :- +porto

Beställ från Bällsta Mediacenter

E-post: bmc@maranata.se

Tel 08 98 56 83

Generationers traditioner

Generationers traditioner, kyrkoståt och prästers skrud,
Många helga sakramenten, kör och mustigt orgelljud.
”Jag har vunnit rikedomar och behöver ingenting.
Gud, vår Fader och vår kyrka gör mig trygg med dessa ting.”

”Vår orkester spelar ljuvligt och vår sångkör sjunger skönt.
Mest om kärlek och om blommor, något annat är ej lönt.
Predikanten sårar ingen, talar kärleksfullt och bra,
Och hans ton den är så vänlig; läran så’n som vi vill ha.”

Men så plötsligt spricker bilden. Det är Ordets skarpa svärd:
”Du är fattig och eländig, naken, blind och ömkansvärd.
Se, jag klappar än på dörren, öppna nu” är Jesu bud.
”Jag med dig vill hålla måltid, ge gemenskap med din Gud.”

Köp av guldets som är luttrat, ögonsalva och vit skrud.
Smorda ögon, ren i blodet, pånyttfödd av himlens Gud.
Jesus bor ej i en kyrka gjord av någon mänskohand.
Men ditt hjärta blir ett tempel uppfyllt av den helge And.

Döpa barn är kyrkans lära, konfirmera likaså.
Men har prästen svårt att läsa, kan han bibeln ej förstå?
”Båda gick de ner i vattnet”, ”Den som tror och bliver döpt.”
Det är bibelns klara lära för var själ som han har köpt.

Skökovinet, det berusar, men Guds Ande gör dig sann.
Låt ej kyrkoläror leda till Gehennas djävulsbrand.
Blott av tro på Herren Jesus kan du äga frid med Gud.
Genom blodet, vattnet, Anden, blir du Jesu Kristi brud.